

Saskia Noort

Bonuskind

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

'He loves the broken you, that's what he loves.'
Succession, seizoen 2, finale

Break my legs so I won't walk to you
Cut my tongue so I can't talk to you
Burn my skin so I can't feel you
Stab my eyes so I can't see
You like it when I let you walk over me
You tell me that you like it
When our minds become diseased
Sharon Van Etten, 'Your Love Is Killing Me'

1

Mama is dood. Het is de eerste gedachte als ik mijn ogen opendoe. Wat heb ik gedroomd? Ik herinner me alleen nog flarden. Ergens in ons oude huis sloeg een deur dicht. Pap was er nog. Sissend gefluister, zoals ze deden de laatste maanden. Een auto, gierende banden. Was het wel een droom?

Ik knip het lampje naast mijn bed aan, pak het glas water dat er altijd staat en drink het leeg. Ik heb het koud en warm tegelijk. Misschien ben ik wel ziek. Het liefst zou ik nu naar haar toe gaan, maar ik durf niet. Ik pak mijn mobiel en kijk op WhatsApp. Geen berichten.

Ik ben bang. Voor zoveel. Dat mama echt dood is. Dat ik weer blaasontsteking heb. Dat Mees me zal negeren. Dat we bij pap moeten wonen. Dat mama echt geen geld meer heeft en we straks op straat zwerfen. Geen idee waarom ik me dit allemaal in mijn hoofd haal, en ineens kan ik geen adem meer halen, er is iets mis met de lucht in huis. Koolmonoxide. Mama en Luuk en Wammes zijn al dood en nu moet ik wel uit bed stappen om mijn raam open te doen, anders ga ik er ook aan. Ik ben duizelig en denk aan de verhalen over gezinsmoorden. Mama heeft mij en mijn broertje Luuk gedrogeerd, maar ik denk ook aan wat mijn leraar Nederlands zei: ik heb een te grote fantasie en soms maakt hij zich zorgen

om mij. ‘Je ouders moeten zich realiseren dat ze hun kinderen beschadigen met hun geruzie.’

Voorzichtig stap ik uit bed en open het raam. De koude nachtlucht zorgt ervoor dat ik weer normaal word. Er is natuurlijk helemaal niets aan de hand. De straat is donker en stil, mama’s auto staat voor de deur, Luuks fiets ligt in de tuin. Ik ben gewoon bang voor ons nieuwe leven, hier in deze winderige buurt zonder gras en bomen, aan de rand van de snelweg. ’s Nachts weet ik in mijn hoofd de dingen te zeggen waar ik overdag niet op kom. Zo zou ik tegen mijn leraar Nederlands willen zeggen dat zijn mening ook niet helpt. Ik weet heus wel dat mijn ouders ons beschadigen, zoals ik ook weet dat ze dat niet expres doen. Maar wat kunnen Luuk en ik daaraan doen? We zitten ertussen. We luisteren, we zwijgen, we wachten. We pakken elke week onze tassen in en letten erop dat er niets ontbreekt, want dan breekt de pleuris uit. We zijn de ouders van onze ouders geworden. We sussen hun emoties, troosten hun woede, bewegen langs hun haat. Het is beter als we hen niet lastigvallen met onszelf, want iedere rimpeling leidt tot een volgende oorlog.

Ik kruip weer in bed en rol me op, mijn handen tussen mijn benen. Er is helemaal niets aan de hand.

2

Ik stap bij hem in de auto. Zodra ik zit, buigt hij zich naar me toe om me te kussen. Ik krimp in elkaar. Hij doet alsof hij mijn afstandelijkheid niet opmerkt, maar aan de manier waarop hij gas geeft, weet ik dat hij geïrriteerd is.

‘Nou, vertel,’ zegt hij, terwijl hij te hard door de donkere, verkeersluwe straten van onze wijk in aanbouw rijdt. ‘Wat heeft er zo’n verschrikkelijke haast?’

‘Jij, blijkbaar. Wil je alsjeblieft rustiger rijden? We hoeven nergens heen. Laten we even parkeren en in de auto praten.’

‘Dat is wel heel koud. Ik bevries bijna.’

Ik wil ervanaf zijn. Hem niet in de buurt van mijn kinderen hebben, of alleen met hem in het huisje zijn.

Hij slaat links af naar de grote weg en begint nog harder te rijden.

‘Alsjeblieft, kan het iets rustiger?’

Ik weet dat ik dat beter niet kan vragen. Het stomste wat je bij hem kunt doen, is iets van je angst te laten zien. Hij lacht en jaagt de auto naar honderdtien kilometer per uur.

‘Er kunnen kinderen fietsen zonder licht, mensen lopen hier met hun hondje.’

‘Dat zou dan heel stom van ze zijn, zo midden in de nacht langs een onverlichte weg.’

Hij legt zijn hand op mijn knie. ‘Ben je bang?’

‘Nee,’ zeg ik.

‘O, lief Stokkie, je hoeft nergens bang voor te zijn.’

Plotseling staat hij boven op de rem en zet de auto langs de kant van de weg. ‘Vooruit dan. Wat wil je precies kwijt?’

Ik leg mijn koude hand op mijn gloeiende voorhoofd. Dagen, weken sliep ik nauwelijks. Ik ben inmiddels zo moe dat ik niet meer kan denken.

‘Ik ben in de war,’ zeg ik. Het is niet waar. Ik was lang in de war, maar nu ben ik heel zeker van mijn zaak.

‘Waarvan? Van mij? Van ons? Dat is toch logisch? Het is niet niks, wij tweeën, stukje Champions League van heb ik jou daar.’

‘Ik verwaarloos mijn kinderen, mijn werk lijdt eronder, mijn gezondheid. De spelletjes die je speelt, ik ben er niet geschikt voor.’

Pas nu kijkt hij me echt aan. Zijn ogen lijken te gloeien in het donker. Hij vouwt zijn handen voor zijn gezicht en haalt diep adem.

‘Spelletjes die ik speel... Onderschat jezelf niet, Stokkie. Maar wat wil je precies zeggen?’

Mijn hersenen lijken te krimpen tot de grootte van een rozijn. Iedere keer als ik met hem ben, gebeurt dit. Mijn mond is droog, mijn handen zijn klam. Ik zou me het liefst in zijn schoot werpen en om vergeving vragen. Maar waarvoor? Ik heb geen idee. Hij geeft me het gevoel dat ik dom ben en alles fout doe.

‘Deze relatie is niet goed voor me,’ weet ik eruit te persen.
‘Relatie?’
‘Nou ja, dit. Wat wij hebben.’
‘Jij vindt dit een relatie?’
Dit is het moment waarop hij het overneemt. Hij heeft het haakje gevonden en boort het in mij.
‘Hoe jij het ook wilt noemen, ik hou ermee op.’
Goed zo, zeg ik tegen mezelf. Het maakt niet uit hoe het gesprek gaat, als de uitkomst maar is dat het stopt.
Hij begint te lachen. ‘O, Stokkie toch.’
Wie noemt zijn geliefde nou Stok?
Hij probeert een arm om me heen te slaan. Ik deins terug, alsof ik een elektrische schok krijg.
‘Jezus. Je bent toch niet echt bang voor mij?’
Mijn angst grenst nu aan paniek. Tegelijkertijd wil ik dat hij de leiding neemt. Ik ben mezelf totaal verloren.
‘Luister,’ begin ik de preek die ik al weken oefen. ‘Ik maak het uit. Deze keer echt. Het is klaar. En als je ook maar iets voor me voelt, dan respecteer je dat. Dus niet meer bellen of appen, geen onaangekondigde bezoeken meer. Ik heb rust nodig. Ik moet er zijn voor mijn kinderen. Ik kan dit er niet bij hebben, sorry.’
Hij legt zijn hoofd op het stuur. Mijn hand gaat richting de autodeur. Ik probeer hem te openen, maar hij heeft hem op slot gedaan.
‘Wat ben je van plan, Stok? Je dacht: ik dump hem eventjes langs de kant van de weg? Jezus!’

Hij start de auto en geeft zoveel gas dat de motor giert. Alles wat er vanaf nu gebeurt heb ik aan mezelf te danken. Ik zie de gezichtjes van mijn kinderen voor me, toen ze baby waren, peuter, kleuter en wie ze nu zijn: puber en prepuber. Ik zie hun stakerige onbeholpenheid en kan ze bijna ruiken, hun puberzweet gemengd met deodorant. 'Alsjeblieft, breng me terug naar huis. De kinderen zijn alleen. Ik moet naar hen toe.'

'Jij met je kutkinderen altijd. Waarom verschuil je je achter hen? Als je mij niet meer wilt, zeg het dan gewoon.'

'Hier hebben we het ik denk wel duizend keer over gehad. Ik wil ze niet aan een nieuwe man voorstellen, totdat ik zeker weet dat ze het aankunnen. Ze hebben al genoeg te verduren. En wat wij hebben... Je zegt het zelf: dit is geen relatie. Dit is een intens ziek, giftig... soort virus. Of een psychose. Dat denk ik weleens, dat je helemaal niet echt bestaat.'

Ik praat snel, alsof ik zijn rijstijl daarmee kan bezweren. Alsof iets van wat ik zeg bij hem aan zou komen. We rijden van de grote weg af, een pad op en vliegen over hobbels en gaten. Hij zal me heus niets doen, zeg ik tegen mezelf. Dit is God, ik ken hem. Hij is vreemd en ik moet van hem af, maar dit is geen Netflix-serie. Straks stopt hij en maken we ruzie. Daarna hebben we seks en kan ik hem overhalen me naar huis te brengen. Uiteindelijk is hij een goed mens.